

ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້

ການພື້ນຖານໃນເສດຖະກິດທີ່ຈະເລີນກ້າວໜ້າແລ້ວແມ່ນຊ້າກວ່າທີ່ຄາດການໄວ້ໃນເວລາອອກບົດລາຍງານ *Regional Economic Outlook* ປະຈຳເດືອນເມສາ 2011 ສຳລັບເຂດອາຊີ ແລະ ປາຊີຟິກຂອງພວກເຮົາ ແລະ ທິດທາງເສດຖະກິດໂລກແມ່ນມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນນັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນ. ການປ່ຽນມືຈາກການກະຕຸ້ນຂອງພາກລັດມາເປັນຄວາມຕ້ອງການຂອງພາກເອກະຊົນໄດ້ຢຸດສະງັກລົງໃນສະຫະລັດ, ແລະ ຄວາມວຸ້ນວາຍທາງການເງິນຂອງບັນດາປະເທດທີ່ໃຊ້ເງິນເອີໂຣ ໄດ້ເພີ່ມຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ທິດທາງສຳລັບເສດຖະກິດທີ່ຈະເລີນກ້າວໜ້າແລ້ວແມ່ນຈະສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວ, ເຖິງແມ່ນຈະຍັງອ່ອນແອຢູ່ກໍຕາມ, ໃນຕະຫຼອດເວລາທີ່ເຫຼືອຂອງປີ 2011 ແລະ 2012, ຄວາມສ່ຽງຂອງການຊະລໍ່າຕົວທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃໝ່ໃນດຽວນີ້ແມ່ນສູງກວ່າທຳອິດກ່ອນນີ້, ໂດຍສະເພາະ ຖ້າຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງດ້ານໂຄງສ້າງຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ.

ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດໃນອາຊີກໍໄດ້ຫຼຸດຜ່ອນລົງນັບຕັ້ງແຕ່ໄຕມາດທົດສອງຂອງປີ 2011, ຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດພາຍນອກອ່ອນລົງ. ຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນ ໂດຍທົ່ວໄປ ໄດ້ກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມ, ແລະ ຄວາມກົດດັນທີ່ຮ້ອນແຮງໂພດຍັງຄົງເພີ່ມສູງຢູ່ໃນເສດຖະກິດບາງປະເທດ, ດ້ວຍການເຕີບໂຕຂອງສິນເຊື້ອຍັງແຂງແຮງຕື່ມ ແລະ ພາວະເງິນເຟີ້ທີ່ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຍັງສູງຢູ່. ໂດຍສອດຄ່ອງກັບທິດທາງເສດຖະກິດໂລກທີ່ຈະອ່ອນຕົວລົງ, ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດອາຊີໃນປີ 2011–12 ຄາດວ່າຈະຕໍ່າກວ່າໜ້ອຍໜຶ່ງທຽບກັບທີ່ຄາດການເອົາໄວ້ໃນເດືອນເມສາ 2011, ແຕ່ການຂະຫຍາຍຕົວຈະຍັງຄົງແຂງແຮງຕື່ມ, ເພາະໄດ້ຮັບແຮງສະໜັບສະໜູນຈາກຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດພາຍໃນ, ແລະ ພາວະເງິນເຟີ້ຄາດວ່າຈະຫຼຸດລົງພໍສົມຄວນຫຼັງຈາກທີ່ຂຶ້ນເຖິງຈຸດສູງສຸດໃນປີ 2011. ຢ່າງໃດກໍດີ, ຄວາມສ່ຽງສຳລັບພາກພື້ນອາຊີ ແລະ ປາຊີຟິກແມ່ນຍັງມີແນວໂນ້ມໄປໃນທາງທີ່ບໍ່ດີຢ່າງຈະແຈ້ງ. ການເທຂາຍຫຼຸດໃນຕະຫຼາດການເງິນອາຊີໃນເດືອນສິງຫາ ແລະ ເດືອນກັນຍາ ປີ 2011 ຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມວຸ້ນວາຍດ້ານການເງິນຂອງປະເທດທີ່ໃຊ້ເງິນເອີໂຣ ແລະ ການຊະລໍ່າຕົວຂອງເສດຖະກິດທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃໝ່ອີກໃນສະຫະລັດ ສາມາດກະຈາຍຜົນກະທົບດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ ແລະ ດ້ານການເງິນມາສູ່ອາຊີໄດ້.

ຄວາມສ່ຽງດ້ານບໍ່ດີຕໍ່ກັບການເຕີບໂຕໃນທ່າມກາງຄວາມກົດດັນຮ້ອນແຮງທີ່ຍາວນານເຮັດໃຫ້ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍຂອງອາຊີຕ້ອງປະເຊີນກັບການສ້າງຄວາມສົມດຸນພາຍໃຕ້ການດຳເນີນງານດ້ານການເງິນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງປ້ອງກັນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ກັບການເຕີບໂຕ ແຕ່ຍັງຕ້ອງໄດ້ຈຳກັດຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງພາວະເງິນເຟີ້ທີ່ແກ່ຍາວ ແລະ ຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງຂອງບັນຊີງົບດຸນ. ໃນເສດຖະກິດບ່ອນທີ່ຄວາມກົດດັນທີ່ຮ້ອນແຮງເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ແລະ ສະພາບການດ້ານການເງິນຍັງຜັນແປ, ການກັບຄືນສູ່ນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນທີ່ເປັນກາງກວ່າຄວນຈະສືບຕໍ່, ຜ່ານທັງການຮັກສາດອກເບ້ຍໃນລະດັບທີ່ສູງກວ່າ ແລະ ອັດຕາແລກປ່ຽນທີ່ຢືດຢຸນກວ່າ (ພາກທີ III). ແນວໃດກໍຕາມ, ໃນບັນດາເສດຖະກິດບ່ອນທີ່ເງິນເຟີ້ຍັງຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດເປົ້າໝາຍຂອງທະນາຄານກາງ ແລະ ຄວາມສ່ຽງຕໍ່ກັບການຜັນຜວນຈາກພາຍນອກແມ່ນສູງກວ່າ, ການໂຈະການຮັດແໜ້ນດ້ານການເງິນອາດຈະເປັນສິ່ງເໝາະສົມທີ່ຕ້ອງເຮັດຈົນກວ່າຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຂອງເສດຖະກິດໂລກໄດ້ຫຼຸດຜ່ອນລົງ. ໃນຂະດຽວກັນ, ການກັບຄືນສູ່ບົກກະຕິຂອງຈຸດຍືນດ້ານນະໂຍບາຍການຄັງຄວນດຳເນີນຕໍ່: ໃນຫຼາຍໆເສດຖະກິດ, ສະຖານະດ້ານການຄັງຍັງຄົງແປປ່ວນ, ດ້ວຍການຂາດດຸນດ້ານໂຄງສ້າງສູງກວ່າລະດັບກ່ອນເກີດວິກິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຖ້າຄວາມສ່ຽງທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ກັບທິດທາງເສດຖະກິດໂລກຕ້ອງກາຍເປັນຈິງ, ເສດຖະກິດຂອງອາຊີມີໂອກາດທີ່ຈະສວນກັບທິດທາງເສດຖະກິດໂລກ ແລະ ນຳໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍມາດຕະການເພື່ອປ້ອງກັນຜົນກະທົບຕໍ່ກັບກິດຈະກຳດ້ານເສດຖະກິດ, ດັ່ງທີ່ຫຼາຍໆປະເທດເຄີຍໃຊ້ໃນການຕອບໂຕ້ກັບວິກິດເສດຖະກິດໂລກໃນປີ 2008.

ໃນເວລາດຽວກັນ, ການອ່ອນຕົວລົງໃນຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດໂລກພຽງແຕ່ຍືນຍັນວ່າ ອາຊີຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງຈາກຄວາມຄືບໜ້າເພີ່ມເຕີມໃນການປັບຄວາມດຸ່ນດ່ຽງຂອງການເຕີບໂຕຄືນໃໝ່ ໂດຍການພັດທະນາແຫຼ່ງຄວາມຕ້ອງການຈາກຕະຫຼາດພາຍໃນ. ນອກຈາກການປະຕິຮູບດ້ານໂຄງສ້າງແລ້ວ, ສິ່ງນີ້ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຈັດບູລິມະສິດຄືນໃໝ່ຂອງການໃຊ້ຈ່າຍງົບປະມານ, ເພື່ອສ້າງພື້ນທີ່ດ້ານງົບປະມານສຳລັບການລົງທຶນໃນໂຄງລ່າງພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນ ແລະ ລາຍຈ່າຍບູລິມະສິດທາງສັງຄົມ. ບັນດາມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນໃນໄລຍະຍາວ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາກພື້ນສາມາດພື້ນຖານຈາກການຜັນຜວນຈາກພາຍນອກໄດ້ດີກວ່າ, ແລະ ພວກມັນຍັງຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ການເຕີບໂຕໃນອາຊີມີລັກສະນະ “ກວມລວມ” ຫຼາຍກວ່າ. ພາກ III ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຖິງແມ່ນຈະມີການເຕີບໂຕ ແລະ ຄວາມຄືບໜ້າຢ່າງວ່ອງໄວໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມກັນດ້ານລາຍຮັບໃນພາກພື້ນອາຊີໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນຕະຫຼອດທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ. ບັນດາມາດຕະການທີ່ເຮັດໃຫ້ການໂຮມຕົວກັນທາງດ້ານການເງິນຂອງພາກພື້ນມີຄວາມໜັກແໜ້ນຂຶ້ນນັ້ນຍັງຈະຊ່ວຍໃນເລື່ອງປັບຄວາມດຸ່ນດ່ຽງຄືນໃໝ່, ໂດຍການປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການເງິນ ແລະ ເສີມທະວີຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດພາຍໃນ (ພາກ IV).

ປະເທດທີ່ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າໃນອາຊີ ແລະ ໝູ່ເກາະປາຊີຟິກປະເຊີນກັບສິ່ງທ້າທາຍສະເພາະໃນໄລຍະອັນໃກ້ ແລະ ໄລຍະກາງ (ພາກ V). ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າ, ການຕໍ່ສູ້ກັບພາວະເງິນເຟີ້ມີຄວາມຊັບຊ້ອນສັບສົນເນື່ອງຈາກ ຜົນກະທົບຮອບສອງທ້ຽນແຮງ, ຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຄ່ອຍໆຢຸດເຊົາການອຸດໜູນ, ແລະ ການຄາດຄະເນເງິນເຟີ້ທີ່ບໍ່ ແນ່ນອນ. ເສດຖະກິດຂອງປະເທດໝູ່ເກາະປາຊີຟິກຈຳເປັນຕ້ອງດຳເນີນການປະຕິຮູບດ້ານໂຄງສ້າງເພີ່ມເຕີມເພື່ອຍົກລະດັບການເຕີບໂຕທີ່ເປັນໄປໄດ້.